

debelimi hišnicami, ki so stale v kolobarju okoli njé. Samó z urnim pogledom se je ozrl Zdenko na mater in je takoj okrenil oči; lica njegova pa niso bila bleda, temveč siva kakor umazano platno.

Takrat sem doživel velik trenotek. Zakaj tisti drobni, sivi obraz se je nenadoma vzdignil, črne oči so pogledavale v moje okno.

„Z Bogom!“

Hotel sem hiteti navzdol, na cesto; toda začaran sem stal. Sklonil se je Zdenko, glo-

boko se je sklonil; Petersilka se je nasmehnil ljubeznivo, zamahnil je široko z obema rokama, hotel se je vzdigniti in ni mogel.

„Tako je! To sem vedel!“ je vzkliknil Petersilka.

Okrenil se je proti oknu drobni, blede obraz.

„Vedel je . . . tudi vi ste vedeli!“

Črna gruča se je zgrnila pod mojim oknom . . . spustil sem zagrinjalo in sem zakril oči. —

ANTON MEDVED:

SVĚT ZA SVĚT.

Če ne moreš pozabiti,
kar ti svet je storil zla,
če ga moraš sovražiti
iz globoke duše dna,

kraj samotni si izvoli,
kjer ni cest, ni šetališč,
potok žubori po doli,
v tihi log ne seza vrišč.

Slavec te zaziblje v sanje,
ko na zemljo dahne mrak,
solnce prebudi jutranje,
voljni te umije zrak.

Mire vonj bo v rosi čisti
kipel zdrav iz mladih hoj,
senčil te bo dob stolisti,
veter šepetal s teboj.

Pil iz vode boš srebrne,
v zboru ptičev sam boš pel.
Stvarnica ti pokoj vrne,
ki ga šumni svet je vzel.

Če pa moreš pozabiti,
kar ti svet je storil zla,
če ga moreš še ljubiti,
kaj bi bežal iz njega.

Molči v tebi nanj prokletje,
molči tudi blagoslov!
Tvoj le toliko ta svet je,
kolikor si ti njegov.

